

”Jeg heter Leire...”

Leire er 33 år gammel. Hun giftet seg med Rober og sammen ville de skape et ”lysende og smilende hjem”, som var et uttrykk de hadde lært av den hellige Josemaría. Nå er det gått ni år og de har fire barn, de to døtrene har Downs syndrom. På grunn av dem er deres hjem mer lysende og smilende enn noensinne.

03.11.2008

Jeg heter Leire Zalba, og er født i Durango 26. oktober 1975 som den

yngste av seks søstre. Mine foreldre hjalp oss til å vokse opp som kristne, og insisterte på hvor viktig det er å være glad i hverandre i familien, men også utenfor den. Jeg tror at kjærligheten i familien har vært noe fundamentalt, og at det gjorde at vi som voksne er meget tett knyttet til hverandre ”som en kongle”.

Min barndom var svært normal. Da jeg var ferdig med skolen dro jeg til Bilbao der jeg gikk på utdannings-sentret ”Arangoya”, som ledes av folk fra Opus Dei. For noen fem år! Det var her Gud besluttet å endre min kurs, for da jeg kom dit hadde jeg en forestilling om at livet skulle leves så intenst som om det bare varte to dager: man skal selvfølgelig leve det slik, men på en god måte.

I Arangoya ble jeg kjent med Opus Dei og ba om å bli opptatt som supernumeraria. Hva var det som hjalp meg? Dels den åndelige

veiledningen og bønner, men også noe annet, som jeg tror var meget viktig: det gode humøret til alle de menneskene som omga meg.

Dette året begynte jeg å gå ut med Rober, som i dag er min mann. Dere kan forestille dere at det var et helt spesielt år. Da jeg var ferdig på Arangoya var jeg fast bestemt på at jeg skulle bli sykepleier, men jeg hadde ikke godt nok karaktergjennomsnitt, og måtte derfor ta en spesialutdanning i San Sebastian i stedet. Jeg må innrømme at det ikke gikk så bra i begynnelsen, av ni fag strøk jeg i ett og begynte å bli fortvilet. Heldigvis oppmuntret mine foreldre meg på den tiden og sa: ”Gjør ferdig kurset, etterpå kan du finne ut av hva du vil”. Dermed gjorde jeg utdannelsen ferdig på tre år og med og smak i munnen.

Det siste året jeg studerte bestemte Rober og jeg at vi ville gifte oss når

jeg var ferdig. Jeg ble ferdig i juni og vi giftet oss 2. oktober 1999. Det var en herlig dag, og sant å si hadde vi lagt stor iver i å forberede oss godt. Og jeg sier vi, for vi hadde begge gjort en stor innsats for å leve vår tid som forlovede på en kristen måte, for når du har den person du elsker ved din side, kan du noen ganger finne på rare ting. Vi forsøkte å be sammen og det hjalp oss, for når man kjemper, og respekterer den andre personen, blir man enda mer glad i vedkommende.

Et år etter bryllupet ble Ander født, siden fikk vi Asier, og senere ble Nerea og Uribarri født. Vi klager ikke, Gud har velsignet oss med disse fire øyestenene, den ene mer fantastisk enn den andre, og det sier jeg, fordi de to yngste har Downs syndrom. Det som i begynnelsen så ut som en ulykke, ble en Guds gave, for når man aksepterer Hans vilje så blir alt nettopp det, en gave fra Gud.

Vi støttet oss mye til familien og vennene våre, som oppmuntret oss mye og som stadig hjelper oss. Den hellige Josemaría Escrivá sa at Gud sender disse små til de familier han elsker høyt. Derfor følte Rober og jeg oss veldig heldige som har disse barna, som hjelper oss til å holde enda mer sammen. Dessuten har denne situasjonen hjulpet oss til ikke å være lukket, men derimot mer åpne overfor andre familier som er i en lignende situasjon.

I Durango er det mange mennesker som ser opp til oss, andre synes vi er rare og synes at det er synd på oss fordi vi har så mange barn, og i tillegg med Downs syndrom. Men for oss er alt det uinteressant, fordi vi vet at fundamentet i vårt ekteskap er å glede Gud, og det kjemper vi for hver dag. Vi har på følelsen av våre to minste vil gjøre noe stort i livet. Det er mange hjerter som er i

forandring både i våre familier og hos folk i Durango.

Saken er at jo mer du planlegger ditt liv, jo mer gir Herren deg en overraskelse som denne, og det endrer brått livet ditt, uten at det blir kunngjort på forhånd. Dypt i våre hjerter tenker vi også at hvis disse to jentene skulle bli født inn i en familie hvor de ville bli mottatt og elsket ubetinget, så måtte det bli i vår. Det var det første vi sa til hverandre, da vi fikk vite det og vi omfavnet hverandre straks etter fødselen! Vi vet godt at bak alt dette finnes Guds hånd, og at vi, overstået av Hans nåde, vil kunne se alle fremtidige utfordringer i øynene.
